Any II 15 CENTIMS Núm. 30

PAKITO

—Si vol, senyoreta, la faré debutar en el meu Cine-Teatre...
—*Cineteatre* cosa que oferir-me, no farem res!

Francisco Font Vengut

Máquinas de escribir.-Taller de reparaciones
Abonos de limpieza. - Sección especial de esmalte y niquelado. - Circulares y copias

DURAN Y BAS, 12 TELEFONO 1039 A

Sastrería i Confeccions **ESCUDERO** Hospital, núm. 47 BARCELONA

Sucursals a Mataró i Badalona

Per dedicar-me només a la mida. LIQUIDACIÓ DE LA ROBA FETA. Fixarse en els preus dels aparadors i en el detall a continuació:

Trajo estam, 48 ptas. Trajo llana, 28'00. Pantalon llana, 5'80. Pantalon dril, 2'90. Pantalon pana, 7'50. Pantalon nen, 1'50. Armilles vàries, 1'90. Americanes assortit, 6'80. Americanes barber, 10'50. Xaquetes Bar, 10'50. Xaquetes cuiner, 10'50

Gabans, Granotes, Guardapols, Xaquetillas, Armilles Davantals i peces soltes a qualsevol preu.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLEE (Verdura)
Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Contínuament reformat a la moderna.

Devegades convé pensar amb els peus, sobretot davant de l'aparador de la sabatería

"A LA PARISIENNE"

COMTE DE L'ASALTO, 17

Un bon calçat TUTA UNA VITA HONORA

DEPILATORIO BORRELL

Sin molestia, quita el pelo ó vello y mata la raiz sin irritar el cutis

A. BORRELL

Asalto 52 - Barcelona

y en todas las perfumerias.

Se remite discretamente por correo certificado, anticipando 4'50 Pts. en sellos etc.

TEATRE COMIC
Tots els dies
Variat programa
CIRC EQÜESTRE

SI VOLEU RIURE, DEMANEU
ASTRACANCIA SUPERFINA
D'EN BUENDIA I GASSOL
VAL: 50 CENTIMS

TEATRE ESPANYOL
Companyia: SANTPERE y BERGES
Gran èxit ¿GALL O CAPÓ?

ATENCIO! Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs, fiambres y vins de les millors classes. Per encárrecs, ningú ho fa millor. **Telèf. n.º 2791 A**

COMPREU EL *Xut!* QUE HA SORTIT AVUI

Cap esportman per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2763 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

BARCELONA, 23 D'ABRIL DE 1924

PAM I TU

LES HORES TONTES

HEM de retre homenatge a dos veïns de l'escala—de l'escala zoològica,—que cada any, per aquest temps, ocupen l'atenció i l'estómac del públic.

Són dos personatges més populars que el «Cayo» i la «Monyos», dels quals tothom se'n fum—se'n fum un tros,—per celebrar la festa pasqual.

Ja hauran endevinat que volem referir-nos al cabrit i a la mona, encarnació gastronòmica de la divina Ressurrecció, i no s'escaparà a la fina penetració dels lectors la importància social dels esmentats subjectes.

Sobretot el cabrit, el cabridet flonjo i carinyós que té la coqueteria d'una menor i la carn més tendre que un *brioix*, és una bestiola que enamora.

Quan arriba Pasqua, sembla que els cabrits es multipliquin; per tot arreu veieu cabrits i més cabrits, que van i vénen, que pugen als tramvies, que van en auto, que circulen a peu pel mig dels passeigs i fins n'hi ha que van a collibè.

Tota la ciutat sembla un immens foier de music-hall, de tants cabrits com hi ha.

I no cal dir les manyagues que els fan les respectives propietàries. Els lliguen una cinteta al coll, els pentinen i els arruixen amb Colònia com si haguessin d'anar a la processó.

Així com durant tot l'any el cabrit és una bestiola domèstica que no fa més que ajupir-se i comportar tots els abusos de què els fan objecte, perquè ja se sap que el cabrit ve obligat a aguantar-ho tot, a l'arribar Pasqua, la seva festa, s'enlaira fins al cimal de la popularitat, i ell, que és *pagano* per naturalesa, es fa pagar i es fa dir «sí, senyor».

No menys interessant resulta la clàssica mona, aquella que demanava l'anglès per postres, i que per remarcar la seva naturalesa va dir que la volia amb ous, omplint de confusió al cambrer que li servia el menjar.

La mona amb ous—producte típic de la nostra terra i únic al món, malgrat trobar-nos en un món de monos—és l'alegria de la gent menuda, que així que l'ensuma comença a brincar de goig.

I és tanta la il.lusió que sent la quitxalla per aqueixos monuments de pa de pessic, que un nano conegut nostre va clavar una mossegada à sa germana gran perquè va sentir dir que era *mona*.

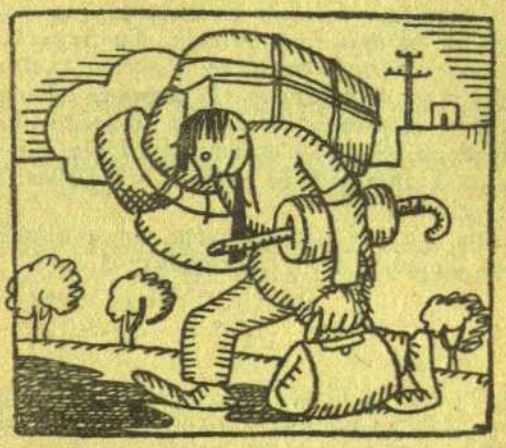
Ara, que fóra molt convenient evitar que les criatures s'aficionessin massa a les mones, per impedir que n'agafin quan siguin grans.

Les que de petitets ens regalen els padrins, tot lo més que poden fer-nos és un mal de ventre fàcilment soluble amb un got de Rubinat, però les que de grans agafem quan ens sentim castissos, qui sap les conseqüències que poden dur.

Hi ha qui assegura que tot el que està passant és degut a una mona més o menys real!

Però, sigui el que es vulgui, una mona serà sempre molt més agradable que un *mico*.

Sinó, que ho diguin les papallones nocturnes.

—Tot el mal em ve d'ésser fill de les Canàries. Com a bon canari, cada dos per tres estic de muda.

FANTASIA

PER un gran riu del centre d'Africa, davallava, nedant, un gros hipopòtam. D'un arbre li caigué una ploma a l'esquena. Algun lloro l'hauria perduda. Ell, l'hipopòtam, ni se n'adonà.

Passà per davant d'una illa plena d'arbres, i un mico que es gronxava dalt d'un cocoter, li digué:

—Ei! Tu! Que et creus que som a Carnaval? On vas amb aquesta ploma?

I l'hipopòtam, molt seriós, respongué:

—Es que viatjo d'incògnit, i per què no em coneguessin m'he vestit d'estruç...

VUITS I NOUS

El governador de Madrid ha dit que estava estudiant la manera d'habilitar terrenys on puguin jugar els nois sense córrer el perill de què puguin ésser víctimes d'atropells...

Ens sembla molt bé i creiem que a Barcelona deuria imitar-se. Ara, que no estaria gens malament que, si aquí es fes, també s'estudiés la manera d'habilitar terrenys on poguessin passejar les persones majors sense córrer el perill de què els badessin la closca d'un cop de pilota...

Ei! Si no s'han de molestar els futbolistes en estat de formació.

* * *

Acabem de llegir un telegrama que ens envera:

«*Castellón.—Se han constituído los Ayuntamientos en toda la provincia. En Segorbe han entrado a formar parte del Concejo cuatro mujeres, y en Artana ocupa la segunda tenencia de Alcaldía la presidenta de una Sociedad obrera.*»

Redena, si això s'escampa! El dia que en el nostre Ajuntament hi entrin les femelles, adéu, tranquilitat!

Fins ara les dones servien per a *diputades*! Però d'això, a fer-les... regidores!

* * *

«L'art de seduir». Així ho titula *La Nación*, de Buenos Aires, d'on ho tallem i enganxem:

«*Prestad atención, mujeres, a las palabras de Bárbara La Marr, misteriosa, exótica y seductora.*

»*Acorralada materialmente, no hace mucho, en uno de los Estudios, la provocativa belleza meridional, no tuvo más remedio que revelar parte del secreto del arte frívolo de la seducción y del flirteo.*

»*La artista hizo gala de su talento y de su ingenio, relatando diversos episodios acerca de este asunto.*

»*He aquí algunas de sus manifestaciones:*

«*El tipo más peligroso de mujer es la que tiene talento, ya que la inteligencia es más fuerte que la belleza.*

»*La mujer debe mostrarse natural a todas horas, pues la afectación es arma de resultados poco eficaces para ganar el afecto de los hombres.*

»*Ningún hombre cree a la mujer con talento, y a menos que ella le haga notar esta cualidad, pasará inadvertida para él. Por tanto, aprovechad toda oportunidad para demostrar que no sois tontas.*»

Efectivament. Quan una xicota es posa tonta!

* * *

La revista *El Hogar*, de Buenos Aires, publica les següents màximes d'en Nietzche. Riguin-se de la serietat dels filòsofs!

«*Los hay que se tornan demasiado viejos para sus verdades y sus victorias. Una boca desdentada no tiene ya derecho a todas las verdades.*»

«*Buscaba una sirvienta con las virtudes de un ángel. Pero de pronto se hizo sirviente de una mujer, y ahora necesitaría él volverse ángel.*»

(Filosofia pura.)

«*Muchas cortas locuras: a esto llamáis amor. Y vuestro matrimonio pone fin a muchas locuras cortas con una larga estupidez.*»

(*Quien mal anda...*)

«*¿Vas con las mujeres? No olvides el látigo.*»

(I altra cosa...)

«*El verdadero hombre quiere dos cosas: el peligro y el juego. Por eso ama a la mujer, el juguete más peligroso.*»

(Que s'espatlla i espatlla als altres.)

«*Que el hombre tema a la mujer cuando ésta odia; porque, en el fondo, el hombre no és más que malo, pero la mujer es perversa.*»

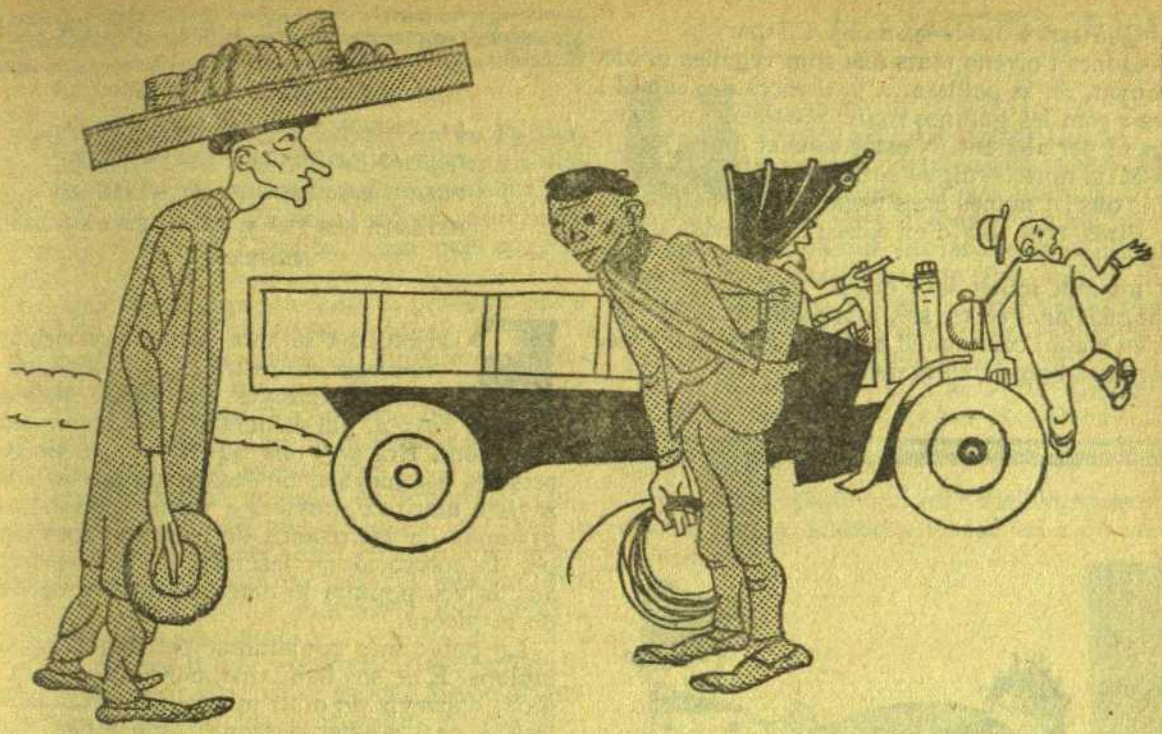
(I en Socies Aldape per... versos *malos*.)

«*Sólo a los hombres se les debe hablar de la mujer.*»

(La moral ho agrairà.)

—Amb aquestes herbes em vaig curar la gota.
—Dongui-me-les. El meu mal és el trago!

—Caram! Ditxosos ulls que et poden veure! Ja estàs ben bo?
—El metge diu que sí, però em sento encara un pes al cap.

AQUELL MARIT QUE ELL MATEIX ES POSA BANYES

Pels terrenys forans sempre en passen de noves. Era en ple agost, quan en son millor temps llueixen les figues de coll de dama, les sajoles, les figues-flor, les de moro i... altres figues que, ben mirat, no ho són i àdhuc d'altres per coses que fan figa, en el seu sentit metafòric.

...Com dèiem, sempre en passen de noves, car a Culcremat, poble de la Conca, es va perdre una mossa (no pensin malament) fent camí vers un altre poble. I, entaforant-se per tortuosos viaranys, fou vista per uns pagesos. Eren en Pau, l'«Esparver» que li deien, amo de la masia motejada cân Cigala, i el mosso feiner, en Ciscu.

L'Esparver fou el primer en preguntar:

—Com te dius? De qui ets filla? On vas? D'on véns?

—Em dic Olivarda, sóc filla de la mare, vaig pel món i vinc d'un poble.

(Això són agudeses imitació Cacaseno.)

—Caram, mossa! Amb tot això que em dius, ols veig en tu una perduda.

—No; perduda, no. M'he perdut!

—Ara sí que veig que saps, pels anys que tens. No recordo si ho havíem dit que en tenia quin-e.) Saps què pots fer? Venir a la masia, car ja s fosc, i demà, al cant del gall, t'ensenyarem el on camí...

I l'Olivarda anà a cân Cigala. Allí, l'Esparver la presentà a la Margarida, la seva muller, mentre deia:

—L'acollirem aquesta nit. Podrà dormir a... la palla, i a punt d'albada li ensenyarem el bon camí.

La Margarida, però, era gelosa, i amb raó, car sabia la flaca del seu marit per les dones i no mirà amb bons ulls l'Olivarda.

* * *

Aquella nit, nit fosca com la gola d'un llop i quieta com un *sereno* dormint en una escaleta, s'arrastrava l'Esparver per la pallissa a refrec de l'ocella... Ses ungles lliscaven suaument per damunt d'aquell cos de dona (malgrat els seus quinze), conseguint esgratinyar en sos abultats pits

[redacted]

Li parlà del... camí directe dues vegades, i... satisfet es retirà ben cofoi, car la mossa, amb la sorpresa, no havia dit... aquesta boca és meva. (Bé: ja hem dit que pels terrenys forans sempre en passen de noves.) En anar a sortir de la pallissa, l'Esparver es topà amb el seu mosso, el qual li digué:

—Què: no n'hi ha per a mi?

—Mira—digué en Pau:—no és res meu. Vés-hi, aprofita't.

I en Ciscu també li'n parlà, a l'Olivarda, del camí a seguir... i... per tres vegades...

* * *

A l'Endemà la Margarida presentava l'esmorzar al seu marit, amb cinc ous per beure.

—Què tants ous!—exclamà l'Esparver.

—Doncs t'ofreno tants ous com vegades m'has ensenyat, en la pallissa..., la drecera del camí!! Mira: com les gallines: cinc posades, cinc ous; aliment per aliment. N'estàs satisfet de mi?

—Mala reïra!—digué entre dents l'Esparver.—I cinc ous! I només dues vegades! Ja comprenc: els altres tres són d'en Ciscu! Redena, quina pasterada!

I tot fent mutis se'ls engolí tots cinc, com si hi hagués anat ell tot sol, a la pallissa...

Veu's aquí com aquell marit es col.locà les metafòriques banyes ell mateix.

—Ja et tornes a banyar? Bacona, més que bacona!

LA SENYORA LAIETA

La senyora Laieta s'ha fet rica darrera el taulell d'un bar.

La senyora Laieta, perquè fa fi, dóna reunions.

La senyora Laieta fa els honors de sa casa als convidats d'una manera perfecta.

La senyora Laieta atén el bufet i té per tots un carinyós oferiment:

—Senyora Lluïsa, no faci compliments! Prengui el seu sisè dolç! I vostè, senyor Modest, begui's la seva quarta copa de xampany!

DE L ANY DE LA PICOR

ACONTEIXEMENT D UN FLAGELL EN LA FRISANÇA DEL COS HUMÀ, ESCRIT EN LO SEGLE XII PER LO POPULAR BALDRAGUES, E POSAT EN ESTAMPA PER FRA A. TAROT EN L ANY MCMXXIV

Espremuda la mia pensa e pacientment rumiada la mostra e amb l aiuda de les nou companyes del garrit musageta Apol, ací esmentaré fael lo nou acconteixement. Era en l any aquell en què les gents mascles e femeyles, bé fossen donzeyles e donzeyls e marits e muylers e vidus e vídues, força gratauen en la frisança de les parts sot-ventrals per la relaxació en lascíuia. E per açò aquell any la veu popular lo bateià ab lo mot de «l any de la picor».

Lo poble més contaminat pel flagell fou Gratayops. E de sos habitants mencionarem la Càndida, donzeyla de diuit juliols, afauorida en beylesa, a part d ésser desconseylada e deshonesta. Moraua, en sa companyia, la seua marastra, la Còrdula, vídua de tres noces, e també deshonesta e iove encara.

Un beyl matí d agost, l afauorida Càndida, mostraua, aiaçada e eixancarrada en la paylissa de la seua llar, sa molsuda e fogosa e carminada... plètora, ahont, per primera volta, ne feya bon gratayl un mosso feiner anomenat Patrici, mitigant, en l afer, bon xich lo malestar frisós de la beyla donzeyla.

Non sabia res d açò la marastra; e també moguda per la frisança, desitiaua lo... gratayl d en Patrici. Emperò en Patrici no desitiava la... plètora de la marastra, car força bé assaboria ab la beyla Càndida.

D aytal gratayl sorgí la simpatia, primera pàgina del llibre de l amor, e parlaren, mútuament, de son futur matrimoni. Emperò, a voltes, per una lleu ensopegada, gira la faç lo feliç camí de nostra vida, portantnos vers la desuentura.

Ainsí, en lo posat melindrós de la Càndida, endeuinà la marastra la... grataylada, e a força de prechs l'hi féu confessar. E confessada la... facècia, e per enueja, acomiadà de la llar, per un any més, al mosso feiner, lo bon Patrici.

Més tard, lo mosso s afanyà per veure la donzeyla, qui, replena de congoixa, dixli:

—La única que ne resta malparada sóc jo! E ara què es fa?

E responli ab astúcia e cobdícia en Patrici:

—Bé saps que en l afer de la frisança mos gratàrem cara a cara, donques se fa una altra gratayladа, a cara e creu; e ainsí en aytal mitjà invers, nostra promesa de matrimoni ne serà trencada, deixantnos lhiures de compromís.

* * *

Passà un temps ; e lo mosso feiner, en Patrici, se muylerà ab altra dona. E un jorn, per un uiarany, fou vista per l apareylat matrimoni la Càndida. Al veurela en Patrici, l uylaua, somrient, e corresponentli la Càndida, cosa que notà la muyler e per sospites ainsí preguntà :

—A què ve que aquesta dona et prouoqui somriures? A què ve d aqueixes uylades?

No s atreuia a respondre ell, emperò tant burxà la seua muyler, que li contà la... badomeria de la donzeyla, e de la confessió que féu a la seua marastra, quina li priuà maridarse ab ell mateix. E respongué la seua muyler :

—Quant bestiassa va ésser en contarho! Que necessitaua dirho açò que n hauíeu fet? Ves a mi, nostre mosso feiner, en Cristòfol, que m ha fet passar la... frisança de la picor més de uint uegades! Si ho hagués confessat, poch m hauria enlayçat en matrimoni!

Al fer ohides d açò, en Patrici restà groch e uert e uermeyl e altra volta groch. Mes obrí sos uyls veient que ja n hauia aparegut la seua desuentura en lo camí feliç de la seua vida. Emperò caylà e s aconhortà, car comprengué que lo Déu de l amor se n reuenjà de les sues grataylades d altre temps, sense ofrenar a la càndida donzeyla la merescuda compensació...

ET NUNC ERUDÍMINI

TAROT

EN BALDOMER TÉ LA DONA MALALTA

En Baldomer era empleat del teatre Principal. Molt bon xicot, però sord ho era encara més.

Una nit estàvem quatre o cinc amics fent la babarota i ensumant les *retranques* pels quartos de les tiples i de les *vírgenes del coro* de dintre l'escenari.

En ocasió que estàvem tots fora, en el corredor, vam veure que en Baldomer sortia del *retrete* tot amoïnat i mirant-se les espardenyes.

Als dos o tres passos es va creuar amb un home que anava en direcció inversa, el qual li va dir :

—Baldomer, com tens la dona?

En Baldomer, tot empipat, car s'havia embrutat les espardenyes, li va contestar amb veu de tro, que va retrunyir per tot l'escenari :

—No s'hi pot entrar! Merda a coll!!!

LES CÀTEDRES DE L'AMOR

Una societat de Broocklyn—sí, no hi facin gastos : als Estats Units ; *¿cómo no?*—ha iniciat un curs especial dedicat a tots els que tinguin projectat el casori. En dit curs, trobaran els alumnes tots els coneixements que necessitin per a fer el cop de cap, com són : edat que deu tenir la núvia ; consells íntims d'alcova ; el que deuen donar a la de casa pel gasto ; com deuen tractar la dona quan està de morros, etc., etc.

El professor és un tal Carroll M. Gibney. Per què no dóna una volteta per Barcelona?

Cregui que aquí, molts, quan es casen, no saben de què va.

Ei! Psicològicament, eh? Fisiològicament, en donen vint a acabar a trenta, al vidu tres vegades.

—Això que ha fet amb mi en Ricard, no té nom!
—Ja en tindrà quan el bategis.

REDACCION
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENEMOS PINZO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1428

AVISO

Nuestro artrítico director Buendía y Gassol no puede pas escribir, porque ha perdido una mano.

¡Calculad su empiramiento! Las penas de Napoleón en Santa Elena son una mena de juerga, comparadas con su pesar! ¡Ay, sí!

¡Una mano! ¿Sabéis lo que es una mano? ¡Oh! ¡Una mano son veinticinco hojas!

¡Veinticinco hojas de papel satinado como un refra de Dios que él guardaba para escribir sus artículos!

Mientras no acharnpe al que se las ha afeitado, Buendía no escribirá. El, con malos papeles no transige. No pasa por menos que por los de galán joven...

(*N. de la R.*—Nuestro director está carregado de peinetas.)

GACETILLA SURTIDA

(PARA TODA MENA DE MANERA DE GUSTOS)

—La bella señorita Lucinda Rellinás ha contraído matrimonio con el esbelto joven don Agustín Diez.

La «Lliga del Bon Mot» ha censurado muy que la Rellinás se haya pasado una semana diciendo por ahí: «¡Me caso con Diez!»

—La Academia Pastracs nos ruega desmintamos la bola que se hizo correr de que se acababa el curso. Su director nos dice ¡que hay aún clases!

—En la taberna del Pallús, de Vallvidrera, dan por dos pañas una ración de callos y una bota de vino conteniendo medio litro. Aunque la bota es pequeña, se garantiza que no hacen daño los callos.

—Admito huéspedes estables. No admito cojos, porque ésos no son estables, sino inestables, según la Física.—Lauria, 2,644, 1.º

—Señora muy bien educada acompañaría por las tardes a señorita, fuese adonde fuese, como fuese y con quién fuese. Habla francés; pero cuando es conveniente callarse, no habla una palabra.—Solidaridad, 69.

—En la iglesia de San Ildefonso contrajeron matrimonio doña Segunda Quarta con don Sixto Quinto.

Los autores de tal salvajada fueron conducidos a la Comisaría para que otra vez busquen otra manera de divertirse más civilizada.

—En la calle de Toledo, frente al Matadero, dos individuos se dedicaban a maltratar un gato de manera tan bárbara, que llegó a llamar la atención de la policía.

La feliz pareja salió a recorrer varias poblaciones de España. Les deseamos eterna felicidad.

CONSULTORIO DE «EL DIA BETICO»

(SE RESPONDE GRATIS A QUIEN ENVIE 3 PAFIAS)

MARÍA DE LA BOQUERÍA.—A la *soirée* de que usted me habla puede usted asistir vistiendo una *trucarde gutibambaine* sobre *rotroisée* de *ferluche* de *turbois* con *garbotaines* y *ormelletes* sembradas de *grummes* a la *chuchumeque* y *frixeaux* de *retapées* color *Saint Cereni de le Mont*. Creo que con estas explicaciones tendrá usted suficiente.

CHICO DE SANS.—Las primeras capeas, si no voy herrado, se verificaron antes de nuestra Era, en la Capadocia. El capitolio era el perchero donde los incipientes diestros dejaban sus capotes hasta el día siguiente. El maestro de los que se atrevían con ganado de grandes cuernos era Cornelio Nepote, y la maestra de las señoritas lidiadoras de becerros con pequeños pitones, La Pitonisa.

MANELETA.—No se enrede pas con un fabricante. Por muy caballero que sea será siempre un caballero de industria.

Hace falta un ayuda de cámara para señor paralítico, y una ayuda para señora estreñida. — Apartado W. C., núm. 100.

¡TISICOS!

Si estáis desahuciados (1), no barrinéis en balde.

No hagáis caso de la solución Pautauberge. No os fiéis de la solución Benedicto. No toméis la solución Konill.

No tenéis más que una solución: la de moriros en seguida.

Para cuando llegue este caso, pedid que se encargue de vuestro entierro la Agencia de Pompas y Vanidades Fúnebres «La Alegría de Vivir».

¡Lujo, comodidad y confort! ¡Panteones elegantísimos y tranquilos, con agua y calefacción!

(Podemos presentar infinidad de testimonios escritos de cadáveres agradecidos.)

(1) Por el médico, ¿eh? ¡No por el amo!

¡NEGOCIO ESPATERRANTE!

Señora cambia un abanico que costó bien bien cien pañas, paisaje otoñal pintado sobre goma, varillaje de aluminio con un baño de alcanfor, por un ventilador que vaya bien.

¡El médico le ha prescrito el cambio de aires!

Ana Tolia, Giriti, 4.º, 5.ª

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿En qué se parece uno que se lava los pies un golpe cada dos años, al carbón de kok que fabrican en Pekín?

En que es ¡*kok chino*!

—

¿Qué hay peor que los esquimales?

Los esqui...peores.

—

¿Qué higos se crían en Oceanía?

Los igo...rrotes.

—

¿El colmo del obscurantismo?

Pues quedarse a obscuras... con Luz. (Luz es una flavia, ¿eh?)

—

¿Por qué menean la cola los burros?

Para que no se les pegue.

—

El hipo mayor que se conoce, ¿cuál es?

El hipo..pótamo.

—

¿En qué se diferencia un casado de un soltero?

En que el casado ha hecho una animalada más.

—

Un beso ¿en qué se semeja a una chafardería?

¡En que va de una boca a otra!

—

¿Qué ciudad no adelanta nunca?

Patrás.

—

¿Dónde están más bien amanidos los vecinos?

¡En Siam!

—

¿En qué se parece una bomba cuando estalla a esto que tienen los automóviles?

¡En que es...bocina!

—

Estas cámaras salen muy a comodo... Están al alcance de todas las fortunas... No se deshacen fácilmente como otras... ¡Romances! ¿No sabéis que las Cámaras se deshacen con gran facilidad?

—

A mí el «Ford» no me engresca.

Es que hay varias clases de «Ford». ¿Ha probado el Ford...matge?

¡Todo el mundo puede hacer aguas en su casa!

Comprad los litinificados G. Amarás para poder elaborar uno mismo toda clase de aguas minerales: Vichy, Solares, Insalus, Evian, etc.

Paquete con el que pueden obtenerse seis litros.

CORRESPONDENCIA

José de San Pablo.—Verá usted. Si su mujer tiene una hija, puede ponerle Elvirita, si así le hace pieza. Pero si es un chico, no le ponga Elviro, que hace marieta. Y luego, que podrían llamarle Elvirote de San Pablo, y esto no estaría bien.

C. Abrón.—Si el que se entiende con su mujer es pobre, mátelo. Si tiene pañas, sáquele el suc. Pero no como hace su mujer, ¿eh?

—Tens relacions amb la Maria?

—Veuràs. Em va demanar una novel.la i jo hi vaig posar «Té amo», per a que me la tornés. I s'ho va pendre per una declaració d'amor!

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Així com quan un es fa un tip, menjant d'una manera desacostumada, li costa una barbaritat el fer la digestió i té grans penes i treballs per liquidar les conseqüències, de la mateixa manera costa pair un tip de comèdies com el que un servidor es va fer el dissabte de Glòria, anant d'un teatre a l'altre com qui segueix tavernes o cases de meuques.

El primer que ens va entrar al pap va ésser un tros del famós «Bric à Brac», que ha convertit el «Goya» en un lloc més cosmopolita que el «Xiringuitu».

El que vam veure del suggestiu espectacle ens va agradar més que un discurs radiofònic, i només vam trobar que les nenes gastaven massa roba.

Un altre dia farem per manera de veure-ho tot i podrem dir-hi la nostra amb més coneixement de causa, si és que la *causa* no ens fa perdre el coneixement.

Al «Poliorama» només vàrem tenir temps de sentir un xisto que deia l'Alarcon i d'admirar un trajo de la Maneró, que, francament, l'hi hauríem fet treure.

Del «Tívoli» i del «Nuevo» no cal dir-ne res, perquè una i altra companyia no han fet més que canviar de domicili, passant «El sol de Sevilla» al Paral.lel, que és bon lloc per pendre el sol, i «Los Gavilanes» al carrer de Casp, molt a prop d'uns altres *gavilanes* que hi ha per aquell veïnat.

El «Victòria» ha tingut d'obrir amb varietés, perquè els còmics no hi volen treballar mentre no els «adinyin la pasta»; el «Còmic» continua amb circ eqüestre, presentant a en Robledillo, que és un minyó que tot ho fa sobre un fil...ferro, i té pena de la vida el dia en què li trenquin l'esmentat fil.

A l'«Espanyol» es va estrenar amb èxit la fantasia vodevilesca d'en Montero «Fins el dimoni porta banyes», que fa passar un bon rato, i a l'«Apolo» va debutar-hi una *troupe*—així, en francès, fa més *troupe*—de varietats, acapdillada pel gran Sugranyes, el qual ha engiponat una revista titulada «I. K...?», que, vaja, Déu n'hi doret!

De manera, que, senyors i senyores—sobretot senyores,—ja poden triar i remenar.

L'HOME DE LA CONXA

BANYES I BANYUTS

(INFORMACIONS RADIOGRAFIQUES DIRECTES DE L'AGENCIA «CAMELUS»)

MONUMENTAL, 20, 5 T. — En aquest moment acabem de veure l'*arrastre* del tercer miura, que, com els dos anteriors i els tres que han de sortir encara, era vegetarià i no estava afiliat a cap partit polític.

Fortuna, Nacional i Mo[illegible], si bé no ho fan tan malament com en altres ocasions, tampoc es llueixen com altres dies; no obstant, el públic començà a acalorar-se, no sabem si per l'entusiasme o pel sol.

Dels subalterns no en diem res, per a que no ens costi més car aquest ràdio.

Presidència, bé; tota la tarda ha estat asseguda sense plorar ni moure escàndol.

Petons i abraçades.

CAMELUS.

***

Aquestes setmanes de tanta festa, les passem negres per complir el nostre deure; diumenge passat, per exemple, se'ns presentava un dilema: o anar a *toros*, o anar d'excursió amb la xicota; què haurien fet vostès?... Nosaltres, com que *el hombre es débil*, hem preferit «les ocupacions pròpies del sexe»; vam tornar dilluns al vespre, convençuts d'això de la debilitat de l'home... i de la dona. Ah! I sort que tinguérem la precaució d'encarregar la informació radiogràfica que heu llegit, la qual, com que venia acompanyada d'altres per a *La Vanguardia*, va córrer tant, que ja l'havíem rebuda dissabte a la tarda.

Per això no els estranyi el laconisme.

I dispensin.

TITO FLAVIO

—Però, segui al meu costat!

—No, que estaria massa estreta, i una dona estreta ja se sap que no pot anar.

EL PERNIL

En una tenda del carrer de Montserrat hi va entrar fa uns dies un assistent, per a queixar-se de què un *jamón* que havia comprat era ranci.

—No pot ésser!—li respongué l'amo.

—*Le aseguro a uzté que zi*!—féu l'assistent, que era andalús.

—Però, vamos a vert! ¿Cómo quieras que seia malu un camón que fué curado la setmana passada?

A lo qual va respondre l'assistent:

—*Puez, no lo dude, zeñó... Habrá tenio una recaída*!

UNA RESPOSTA

En Xirinacs, viatjant de conserves d'adorno, tregué el cap per la finestreta a l'adonar-se que el tren minvava la seva marxa.

En el departament del costat, una dona, grossa i bigotuda, va fer el mateix...

—Escolti, jove — li digué. — Sabria dir-me a quina estació som?

En Xirinacs respongué seriosament:

—A la primavera, senyora...

I s'assegué tan satisfet.

UN LAPSUS

El senyor Domènec és molt amic de la comoditat.

Per això l'altre dia, al pujar al tramvia, s'empipà a l'observar que a l'ensems hi pujava un borratxo.

—Ep!—preguntà al cobrador.—Està permès que pugin borratxos al tramvia?

I el cobrador, somrient, li respongué:

—No, no està permès. Però, si s'està quiet..., potser no ho coneixeran. Segui, segui...

El senyor Domènec per poc es fereix.

EL GOS I EL LLORO

El gos del senyor Joan al lloro de la portera: «Jo sóc un animal perfecte; caço, sóc fidel, guardo la cassa.» El lloro de la portera al os del senyor Joan: «Jo tinc una qualitat millor.» El gos del senyor Joan al lloro de la portera: «Quina?» El lloro de la portera al gos del senyor Joan: «Que enraono!» El gos del senyor Joan al lloro de la portera: «Ai, bony! Què és ço que estic fent jo des de fa un quart, doncs?»

—I què? T'estima molt el teu marit?

—Psh! Dos cops per setmana...

CARRERAS DE CABALLOS Temporada de Primavera Domingo 27. 2.ª reunión HIPÓDROMO

Entrada libre circulación, 10 ptas.—General, 1'25 ptas.—Entrada de carruaje, 6'25 ptas.—Impuestos comprendidos.—Taquilla: Teatro de Novedades y Sociedad Carreras, Paseo de Gracia, 32.—Servicio especial de autobuses desde la Plaza Cataluña y servicio extraordinario de tranvías.

La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(*Continuació*)

En «Pepito» retornà al seu lloc, llençant-se sobre la cadira afadigat, i el ballarí l'imità, afadigat de tant riure i sense poder dir fava.

Entre el *cocktail* i el *shimmy* el seu cap semblava unes devanadores; per tornar al seu primitiu estat li calgueren vint minuts de repòs. Una vegada refet, es mirà el ballarí i l'interrogà:

—Què li ha semblat?

—¡*Psh*! *Amigo, eso aquí no tiene mucha estima, pero no dude de que en San Bôy hubiera dado el golpe.*

En «Pepito», de poc es desmaia sentint això.

L'ADVERSITAT FA ELS HOMES FORTS

En «Pepito» va sortir del cabaret en ple estat d'inconsciència, com una regadora de *cocktail*. El seu magí, però, barrinava contínuament. ¿Podia considerar com un fracàs el seu primer assaig de corrido bregat, o allò era tan sols un episodi gris, sense importància, que no tenia d'afectar-lo gens ni mica?

Provà de cercar raonaments en pro i en contra, però, una vegada convençut de què el seu cap no estava per històries, es decidí a recórrer els carrers de Barcelona a les fosques, a fi d'airejar-se.

Es ficà per l'Arc del Teatre, i tot xano-xano, com aquell que visita belleses arqueològiques, anà avençant pausadament, trepitjant closques de cacauet i pells de taronja, fins trobar el carrer del Migdia. L'aspecte d'aquest carrer va impressionar-lo una mica. De tot arreu es sentien crits. Un ubriac avençava de quatre grapes, miolant esgarrifosament i llençant esbufecs de fera. En «Pepito» es va arreconar contra la paret d'una casa de color de rovell i verdet i va sentir que li estiraven l'americana. Es tombà esverat i una dona amb veu d'aiguardent li oferí plaers desconeguts i insospitats. El nostre heroi va fer un salt i fugí corrents com un esperitat, mentre la donota cridava:

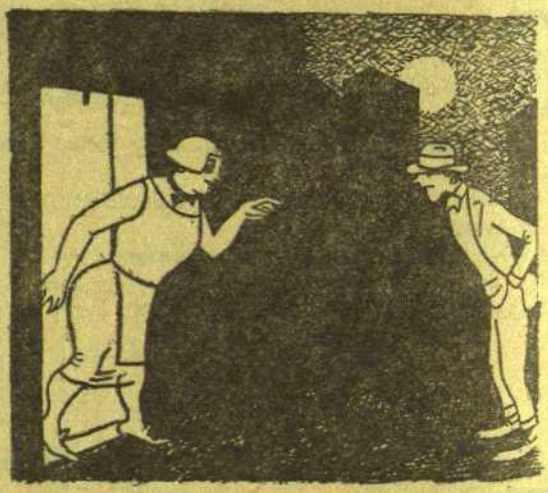
—Nyèbit! Curt de... gambals!... Corre, que t'empaiten!

Quan es veié en lloc segur, s'aturà per rependre alè, ventant-se amb el barret, tremolós i encongit. D'una botiga amb aspecte mig de taverna i mig de *camerino* de cupletista, una dona rossa amb els cabells tallats arran de clatell i pintada fins l'exageració, li signà repetides vegades que s'atansés.

En «Pepito» va esguardar-la detingudament, escamat de la que l'havia fet córrer; però una vegada convençut del posat d'innocència que tota ella escampava, s'hi va acostar recelós, però admirat de la bellesa extraordinària d'aquella dona i de les formes clàssiques que n'habillava.

—Nen, vols venir a passar una estoneta amb mi?...

La veu el va temptar. Era una veu prima, estrident, com de disfressa, però que captivava i atreia. Per si això era poc per a vèncer els dubtes del nostre heroi, aquella dona, amb una mà suau i mestra, el va repassar de cap a peus, fentlo decidir. Es tancaren en una habitació tota forrada de cretona, en la qual no hi havia moble ni accessori que no portés un llaç d'un color de rosa.

Un cronista té el deure de passar per alt els punts escabrosos de tota narració, primerament perquè hi ha jocs, posicions i esplais que sols un tècnic pot explicar, i segonament, perquè la moral és una senyora que no vol que la inquietin i gasta bromes pesades. El llegidor és prou eixerit i prou pakitesc per endevinar el que varen fer en «Pepito» i aquella dona dintre del quarto de cretona. Però el que nosaltres no acabem de compendre és per què en «Pepito» va eixir d'aquella casa sufocat fins les orelles, amb el barret ensorrat fins el nas i procurant no ésser vist de ningú.

El més correcte i més corrent en aquests casos, és sortir amb les mans a les butxaques, fumant un cigarret de paper i xiulant un cuplet de moda.

El llegidor està d'acord en tot amb nosaltres, però nosaltres vàrem sentir quelcom que no va poder sentir el lector: en «Pepito», quan va sortir d'aquella casa, va acomiadar-se amb aquestes paraules:

(*Seguirà*)

L'HUMOR ESTRANGER

—La teva germana ja ha rebut el regal de noces que vaig enviar-li?

—Sí... He sentit que deia a la mamà que per una cosa tan ridícola no calia que t'haguessis molestat.

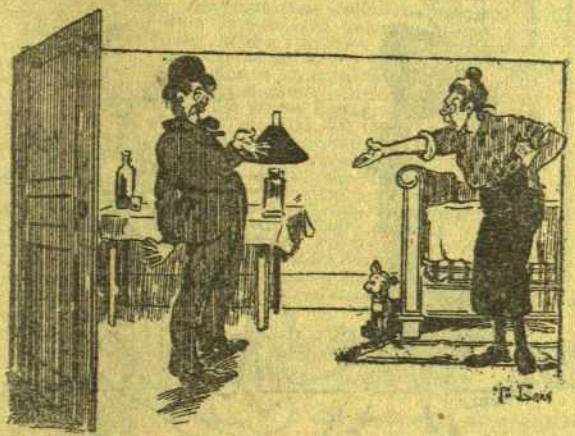
(De *Le Journal Amusant.*)

ECONOMIES

—Com! Ets amo de quinze cases i vius en un pis llogat?

—Està clar! Els meus pisos són massa cars!

(D'*Uiltje.*)

—I no te'n dónes vergonya de venir a casa a aquesta hora?

—Què vols que faci, filla? No veus que totes les tavernes ja són tancades?

(De *Sans Gêne.*)

INNOCENCIA

—Avia! Eres a l'Arca el dia del Diluvi?

—No! I ara!

—Doncs, com és que no et vas ofegar?

(D'*El Hogar.*)

—I recorda't que fa tres mesos em deies que no sabries viure si jo et faltava...

—Es clar! Com que llavors només et tenia a tu per entretenir-me...

(De *Sans Gêne.*)

—Amb el teu pintor? I com t'has deixat enredar?...

—Es que treballàvem en un estudi tan petit, que havíem d'estar l'un sobre de l'altre...

(De *Sans Gêne.*)

—Avui el meu xicot me les pagarà!
—Què fas per venjar-te?
—He posat pebre al coloret de les galtes.

«*¿Qué le ha ocurrido al Gallo en Méjico?—El senador don Juan Ranero ha recibido de su hermano el ministro de España en Caracas el siguiente telegrama:*

«*Por patriotismo y en vista de la difícil situación en que se encuentra Rafael Gómez «El Gallo» recabo de los duques de Veragua y Tovar que prohiban la muerte de sus toros en esta plaza.*»

»*Los mencionados ganaderos han accedido a la petición.*

»*Se ignora lo ocurrido en Caracas al famoso matador de toros.*»

Caram! Caraques a Mèxic? Si que anem bé de geografia!

*** Del *Ciero*, el del *debido respeto*:

«*Murillo avanza y al acercarse a la portería de Pascual le hace una zancadilla Surroca, que es castigada con un penalty. Tirado éste, para la pelota el portero con la rodilla, pero ésta se le escapa y entra sola en la red. Se apunta, pues, un tanto el Sporting de Gijón.*»

Ens hauria agradat veure un genoll fugint i ficant-se tot solet dins del gol.

*** Un amic ens envia el programa de la festa major de Castellbisbal.

Un dels actes és *gran repique general de campanas por el popular Tóful.*

Un altre dels actes és un banquet en honor de don Alfons Sala... *en el que podrán tomar parte cuantos ciudadanos hayan previamente tomado el correspondiente tiquet.*

Res d'arròs, vaja!

*** En una nota d'un diari de Santander, referent a multes imposades per l'alcalde d'aquella ciutat, hi figura la següent:

«*A don Luis Palacios, 25 pesetas, por falta de luces.*»

Si això de penyorar per *falta de luces* es fes de moda a Barcelona, l'Ajuntament anivellaria el dèficit.

COMPARANÇA

En Pau i en Pere, a la platja, veien com se banyava la gent.

En Pau digué:

—Mira, veus? Eh, quines cames que té? Què te'n semblen?

—Psh!—respongué en Pere.—Veiessis les de la meva dona!

—Com són?

—Com un canó de xemeneia...

—Tan grosses i rodones són?

—No. Tan negres!

XAFARDERIES

*** En un establiment de banys del carrer de Richelieu, de París, hi llegírem el següent rètol d'un pedicur:

«*Un pied: deux francs. Tous: trois francs.*»

Històric.

*** Una del *Ciero*, diari que, *con el debido respeto*, bat tots els *records*:

—I estàs contenta de l'amo?

—Ja ho crec! Cada nit reparteix propines i sempre em toca alguna cosa.

Correspondència

Roc.—Si s'hi practica, potser arribarà a fer-ho bé; però, el que és per ara, en té per una estoneta.

Una meuca del 18.—Res. Males volences, ja l'hi diré. Però posi's tranquila, que tot plegat no serà res.

Un gitano verd.—No sabria pas què dir-li. Ja veurem de posar-hi adob.

Nanà.—Miri: això va a gustos. Nosaltres preferim lo natural; però si hi ha qui es daleix per les filigranes, què vol fer-hi!

Soca.—Anirà, si no surt cap destorb de color vermell.

Sòmines.—Ens hi juguem un peix que no serà tant com diuen. Rebut i al cove.

Mundà.—Caram! Tant gust en conèixer-la! Que sigui per molts anys. Es fet de vostè ço que envia? Doncs no ho xafa malament, ja l'hi diré.

S. R.—Mirarem de fer-li lloc. Es senzill i no fa mal.

K. K. Tua.—Es més dolent que un drama d'en Benedicto.

Un aristòcrata suat.—Potser podrem arreglar-l'hi. Però no es faci il.lusions, eh? No li responem de res.

Margot.—A nosaltres, plim!

X. X. X.—Veu? Això ja són figues d'un altre paner.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, ancsitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas anné, urticária*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la joventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Vies urinàries-Sífilis-Pell-Matriu Pròstata-Impotència-Salvarsan 606-914- Anàlisi de sang. Consulta per a senyores de 4 a 6 i a hores convingudes. Homes de 6 a 8. Policlínica Farré Pijuan. Ronda Universitat, 5. (prop del Carrer de Pelayo)

LAS MIL Y UNA NOCHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia, 1'50 ptes.

Demandes a «Publicacions Mundial», Barbará, 15

Molt aviat

¿. . . . . ?

D'en Joaquim Belda

LA MUNDIAL
ARTICULOS RESERVADOS
Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (roña). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 56, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: :: ::

¡EPILEPTICOS! ¡NERVIOSOS! ¡NEURASTENICOS!

Curaréis radicalmente con BOROSAL

Nueva medicación SIN los inconvenientes del BROMURO. ULTIMA PALABRA DE LA CIENCIA. Exitos inmediatos y sorprendentes en el Histerismo, Jaquecas, Insomnios, Espasmos, Molestias menstruales, Impotencia por hiperesitación genital. Incontinencia nocturna de orina, Trastornos nerviosos ocasionados por los tóxicos (morfina, éter, cocaina, alcohol) o los producidos por la supresión en los habituados, siendo el BOROSAL indispensable para la curación. Notaréis sus excelentes efectos desde el primer frasco. Centros de Específicos y Farmacia GELART. Princesa 7.

—Vaja una pregunta més poca-solta de fer-me! Que per què prenc un aperitiu? Perquè em dóna la gana.